

פניני הפרשה

וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מְקַצֵּר רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה (ו, ט)
 רמוז לבני אדם שמגיעים לשיעור תורה אך לא שָׁמְעוּ היינו לא הבינו את הרב, הטעם **מְקַצֵּר רוּחַ** - עדיין קצרים ברוחניות וידיעותיהם דלות ואין - להם מספיק הקדמות להבין דברי הרב, ואם בעלי הקדמות הם ואעפ"כ אינם מבינים, יש לתלות חוסר ההבנה מרוב **מַעֲבֹדָה קָשָׁה** שעבדו באותו היום ולכן אינם מרוכזים בדברי הרב כי עיפיים ואין דעתם צלולה. מפי השמועה

כינים, שחין, חושך משמשים יחדיו

ריב"א פירש האות השלישית שבסדר דצ"ך **עדי"ש** באח"ב המה מכות **כינים, שחין, חושך**. היו משמשים כל אחד עם חברו. כיצד? במכת **"כינים"** היתה עיקר המכה - כינים, ונתלו עמה גם **חושך ושחין**, אלא שעיקר המכה היתה אז מכת **כינים**. במכת **"שחין"** היתה עיקר המכה - **שחין**, אלא שנתלו עמה גם **כינים וחושך**. במכת **"חושך"** היתה עיקר המכה - חושך, אלא שנתלו עמה גם **כינים ושחין**. ולכך סידרם רבי יהודה בסדר זה של שלש תיבות, כי האותיות השלישיות שבכל תיבה ותיבה, יש להם שייכות זו עם זו וכרמז הנ"ל. והוסיף שם כשתכתוב שלושת המכות זה על גב זה, יהיו האותיות הראשונות מן השלש מכות "חשך". והאותיות השניות **"שחין"**, והאותיות השלישיות **"כנס"**, להורות לך שקשורים שלושת המכות זה בזה, ודו"ק. חושך שחין כינים

	↓	↓	↓	
← חשך	ח	ש	כ	
← שחין	ש	ח	נ	
← כנס	כ	נ	ס	

טוב שם משמן טוב

וּבְנֵי יִצְהָר קָרַח וְנֶפֶג וְזָכְרִי (ו, כא)
 אפשר לרמוז בזה מה שמובא בגמרא (הוריות ג:) אמר רבי יוחנן כשם שהזית משכח לימוד של שבעים שנה, כך שמן זית משיב לימוד של שבעים שנה. ועוד מובא בגמרא (סנהדרין ע:) חמרא וריחני פקחין- כלומר שהיין וריח טוב גורמים לאדם להיות פקח. וזהו שאמר: **וּבְנֵי יִצְהָר**- הכוונה אלו האנשים הרגילים לשתות **יצהר**- הוא השמן. וכן **קָרַח** אותיות **רקח**- דהיינו ריח טוב. **וְנֶפֶג** אותיות **ונפין**- הוא חמרא היוצא מן הגפן, זה עוזר להם להיות- **וְזָכְרִי** שיהיה בעל זכרון ופקח (חן וכבוד)

בזכות הצדיקים

אֶצְבַּע אֱלֹקִים הוּא (ח, טו)

במכת הכינים אמרו חרטומי מצרים **אֶצְבַּע אֱלֹקִים הוּא**, משה רבנו ע"ה כשהכה את המכה הראשונה במצרים היה בן 80 ואהרן היה בן 83 ומרים בת 86, אני הקטן מצאתי

רמוז נפלא, אם נחבר את גילם של אבותינו הקדושים, משה אהרן (80+83) יצא 163, והמילה **אֶצְבַּע** עולה למנין בגימטריא אף 163, המילה אֱלֹהִים עולה למנין 86 וגם מרים היתה בת 86, כאמור. **בזכות אותם צדיקים עושה הקב"ה נסים לישראל.**

חיבור גדולי ישראל

הוא אהרן ומשה אשר וגו' הוא משה ואהרן (ו, כו-כז)
 רש"י ז"ל מפרש את הפסוק: שניהם שקולים כאחד, הם בשליחותם ובצדקתם מתחלה ועד סוף. ניתן לבאר בדרך רמז בס"ד, משה עולה למנין 345, אהרן למנין 256 על ידי חיבורם הונחתו עשר מכות על מצרים סה"כ **10+256+345** עולה למנין 611 כמנין תורה (תורה צוה לנו משה). עוד נוסיף בס"ד על הפסוק **הוא משה ואהרן, הוא בגימטריא 12, משה בגימטריא 345 אהרן 256, סה"כ 613**, [345+256+12], עולה למנין **תרי"ג** מצוות, שכל שליחותם ומטרתם לקבל את התורה הקדושה שבה תרי"ג מצוות.

הכלב החכם

כלב קטן הולך לאיבוד ביער ולפתע מבחין מרחוק בנמר שמתקדם אליו כדי לטרוף אותו. מיד תופס הכלב בפיו עצם שהיתה זרוקה על האדמה, מתיישב עם הגב לנמר וכשהנמר מתקרב הוא אומר בקול: "זה היה נמר טעים ביותר. מעניין אם יש עוד נמרים טעמים באזור". שומע הנמר את הכלב ומרוב בהלה מסתובב ובורח משם. קוף ☺ שישב על העץ וראה הכול מחליט שזו הזדמנות להתייחד עם הנמר ולכן רודף אחריו ומספר לו מה באמת קרה. הנמר מתעצבן ואומר לקוף: "בוא, שב לי על הגב ותראה איך אני עושה מהכלב קציצות". הכלב שעוד לא הספיק להירגע, רואה פתאום מרחוק את הנמר חוזר עם קוף על הגב שלו. במקום לברוח הוא מתיישב שוב עם הגב ואומר בקול: "איפה הקוף המעצבן הזה? כבר לפני חצי שעה הוא אמר שיביא לי עוד נמר" 😊

צדקת ה'

יְהִיָּה הַצַּדִּיק וְאֲנִי וְעַמִּי הַרְשָׁעִים (ט, כז)

ראיתי פירוש נפלא שמבאר את רשעת פרעה, אם נוציא את תיבת **וְאֲנִי** מהפסוק נמצא רמז נפלא לשם ה', יְהִיָּה הַצַּדִּיק וְעַמִּי הַרְשָׁעִים, פרעה הרשע רצה להפריד את ה' יתברך בכך שהוסיף **וְאֲנִי**- וכל הפוסל במומו פוסל, ושם רשעים ירקב. ועוד ראיתי פירוש נפלא, אמר פרעה: "יְהִיָּה הַצַּדִּיק- וְעַמִּי הֵם הַרְשָׁעִים" (אור החמה).

החמה. באזור זה היו שכנים ערביים שהתנגדו לבניה. בין היתר הרב רצה לבנות את תיבת הקודש שעליה מונח ספר התורה כמנהג ראשי המקובלים, עם שש מדרגות כשהתיבה עצמה היא המדרגה השביעית. אך היה פחד וחשש שהערבים יתנגדו. לפי חוקי השלטון שהונהגו באותו זמן, אם בונים בניין שלא ברשות- יש בסמכות השלטון להחרים את הבניין מיד. אך לחוק העותמני היה גם סייג: אם הספיקו לבנות גג- נצרך אישור בית משפט בכדי להרשו. הרב הביא מראש את כל חומרי הבניה: מלט, חצץ, חול וכו'. אמר לעצמו: בליל פורים אף אחד לא מצפה שאנו היהודים נבנה, על כן גם לא בליל פורים. כל אחד בא והביא איתו מלט ושאר צרכי הבניה, והזדרזו ובו בלילה סיימו לבנות. למחרת, בא המפקח וראה את הבניין הגמור. התפלא, אך גם לא יכל להרוס, שהרי כבר בנו את הגג. מיד העביר את התלונה לפקידי בית-המשפט והם תבעו את, חכם צדקה למשפט. חברים מבני הקהילה יעצו לרב לקחת עורך-דין שיעזור לו במשפט. אולם הרב ענה להם: "איני צריך שום עו"ד, אני אלך למשפט לבדי!". וכך היה, הלך לבדו למשפט. בבית-המשפט ישבו שלשה שופטים: אנגלי, ערבי ויהודי. פנה השופט היהודי אל הרב צדקה ושאל: "איך עשית את זה?" השיב לו הרב: "דבר איתי בערבית, שגם השופט הערבי יבין". לשופט האנגלי היה מתורגמן. מששאל אותו השופט את השאלה בערבית, השיב: "הנכם חושבים שאני בנית? וכי אפשר לבנות בלילה אחד בית-כנסת שלם וגם תיבה? טעות בידכם! מלאכים ירדו מן השמים ובנו. לכו ותבעו אותם, ומה רצונכם ממני?". המילים היכו בחלל בית-המשפט, עזותם הדהדה באוזני השומעים. כל הנוכחים הביטו אל שלישיית השופטים, דרוכים לתגובתם. אמר השופט היהודי: "אמת דיבר". אמר השופט הערבי: "דבריו נכוחים". והשופט האנגלי אמר: "אני עם מלאכים איני מתעסק". יקרה מפנינים

יודע או לא?
 אהוד בורח בבהלה מפני הכלב הנובח. מרגיע אותו שמעון: "למה אתה מפחד? אתה לא יודע שכלב נובח אינו נושך?" אהוד: "אני יודע, השאלה היא אם הכלב יודע!"

כל דכפין
 הגה"צ רבי ישראל מסלנט היה אומר: "פעמים רבות ראיתי אדם עובר על - פני בית כנסת בשעת תפילה, והמתפללים מקישים על החלון וקוראים לו: 'קדושה, קדושה!' היינו: בוא והצטרף אלינו לקדושה. ואולם, מעודי לא ראיתי אנשים יושבים בסעודה ומקישים על החלון לעוברים ושבים וקוראים: 'סעודה, סעודה!'..."

אם ראשונים כמלאכים

סיפור ליל שבת

הג"ר צדקה חוצין זצ"ל נולד בבגדד וחי כ-90 שנים. מגדולי חכמי בבל (עירק). גאון אדיר הבקי בכל מקצועות התורה בנגלה ובנסתר. חסידא קדישא בקי גדול היה בכל חדרי הש"ס. מוהל. נודע כרודף צדקה וחסד, וכמדקדק במצוות. רבים היו משכימים לפתחו כדי להתברך מפיו ולהיושע על ידו. הרב עלה לארץ ישראל מבגדד בשנת 1904 כחלק מקבוצה של עשרה רבנים. באמצע הדרך המפרכת לא"י חלה אחד הרבנים והם הצטרפו להותירו לבדו בבית-החולים שבדרך, כדי שיתחזק ויתרפא. כך נותרו רק תשעה חברים למסע והיה חסר להם אחד למניין. חשבו להתפלל ביחידות, אך חכם צדקה התנגד: "אנחנו צריכים לעשות את שלנו. אנו צריכים לעמוד באמצע המדבר ולצעוק עשירי למניין! נעשה את שלנו, אם הצלחנו- הצלחנו, ואם לא הצלחנו- לא הצלחנו". נעמד הרב באמצע המדבר השומם והחל לצעוק: "עשירי למניין! עשירי למניין!". רק קולו שב והדהד בדד מבין הצוקים וגבעות החול. "עשירי למניין!", הוא שב וצעק, מתעלם מהדממה, אין קול ואין עונה. "נתחיל למנצח" אמר. לפתע שמעו קול בערבית: "חכו, חכו". מאי שם הגיח אדם לבוש כערבי, חרב חגורה לו מצד ימין, וגרון משמאל. האיש נעמד במרחק מה מהם. התלבטו הרבנים מיהו זה, יהודי או גוי. אמרו ביניהם: "אם נדבר בערבית" יבין. אם נדבר בלשון הקודש- אולי הוא יבין. נדבר בארמית". פנו אליו ואמרו: "דידן או לא דידן?" השיב להם: "דידן, דידן". אמר להם חכם צדקה: "אתם רואים?" ה' יגמור בעדי. אדם חייב לעשות וה' עוזר בידו". לאחר שחכם צדקה עלה לארץ הקודש, החליט לבנות את בית הכנסת שמש צדקה ברח' חגי בירושלים ורצונו היה שכל, יום יתפללו בו עם נץ

פתגם השיבוע:
 כשהייתי ילד פחדתי מהחושך!!
 היום כשאני מקבל חשבון חשמל
 אני מפחד מהאור... 😊!

ברכה לסיום:
 רציתי לברך אתכם ביום שמח, שפרנסתכם תצמח כעציץ פורח. בריאותינו תתמיד ולא כאורח. חיוך על שפתינו ☺ כאור זורח, וכספנו ☞ לא יתאדה כריח ונזכה לראות בביאת משיח. אמן ושבת שלום,
 אוהבכם, דוד יעקב

לעילוי נשמת ה"ה יצחק טוויטו בן מרים • ת"נ צ"ב"ה